

Tasvir Hapishanesi

– ma · 08 Mart 2022

“ Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde ” sözleriyle hikayesine başlayan Saadet Hanım’ı dinleyen kimse yoktu. Dinliyor gibi yapmaktan başka çaresi olmayan hizmetçilerinden başka. Saadet Hanım, iki günlük hikayeyi de böyle anlatmaya başlardı, kaç ömür tükettiği sayılamayacak olan anılarını da. Esmer ve kırışmış yüzü, şal ile kapatıp sakladığı ak saçları, yürürken ve otururken kambura düşen sırtı onu baya bir geçmişe götürürdü. Bugün içtiği su da uzaktı ona, yirmi yıl önce göçüp giden eşi de. Hatta kendisinin göçüp gideceği andan epeyce bir zaman geçmişti.

Saadet Hanım’ın bu halleri, karanlık bulutların oluşturduğu havayı demliyordu. Hizmetçisi, ilaçlarını içirmek için gittiği yatak odasında onu baygın halde buldu. Uzun bir süre hastanede kontrol altında tutulduktan sonra hastalığının çaresizliğinden mütevellit konağına geri gönderildi. Dar sokaklarla ayrılmış harabe evlerden sonra görülen gümüş rengine çalan duvarları, ardında sallanan meyve ağaçları ve görkemli kahverengi yapısıyla havayı bir anda değiştiriveriyordu. Pencere pervazları, kafes, kirişler, kapı ve çıkma payandaları ahşabı daha bir belirginleştiriyordu.

Saadet Hanım’ın felçli kalmasından dolayı kırışık yüzünün, gümüş duvarların ve diğer tasvirlerin pek bir önemi kalmamıştı. Konağın; çift kanatlı, ahşap kuşaklarla takviyeli, kerpiç ile sıvanmış, altın renginde taş kaplı bir duvar üzerinde olan sokağa açılan kapısı, düşmanı reddedip dostu davet eden bir ağız gibiydi. Şimdi ise Saadet Hanım’ın sağlığında elleriyle dışarı püskürttüğü her şey, tekrar içeri giriyordu. Dünyanın en kurak çölünün üstüne bir sağanak başlamış gibiydi. Dost görünümlüler, hasımlar, komşular, akrabalar yağıyordu.

Miras Hanım’ın akrabası olduğunu iddia edenler, yakın akrabalar ve ortada kalmışların gruplaşmaları bir ülkeyi bölebilecek kadar derinleşmişti. Öyle derinleşmişti ki konağın hamam bölümü, avlunun etrafındaki ocaklık denilen mutfak, hazna olarak adlandırılan kiler ve hela gibi yerler bile bir güruhun kalesi haline gelmişti. Hepsi birer yalakalığa konuşlanıyorlardı. Kızgın laflar, bezdirici bakışlar, kalpleri kırmak için sürülen koçbaşları ve Miras Hanım’a ulaşmak için kurulan kuleler; kendilerine ait olmayan topraklar üzerinde bir kaleyi hem koruyup hem de fethetmek için kullanılıyorlardı.

Miras Hanım ise ahşap tavana bakmaya devam ediyordu. Her bakışında gözünde rahmetli anne ve babasının asilliğini, kocasının fedakarlığını ve çocukluğunun büyümemiş hallerini saklıyordu. Şimdi ise o tüm anıları kurda kuza emanet edecekti. Gözünü eşinden yadigâr kalan gramofona çevirip Safiye Ayla'dan " Bakmıyor Çeşm-i Siyah Feryade" şarkısını söylemeye başladı. Birinin bir şeyler fısıldadığını duyunca gözünü önce kapı eşiğine çevirdi. Kimseyi göremeyince gramofona tekrar baktı. Yine kimseyi göremeyince kuşlar mı var diye pencere pervazına bakmaya çalıştı. Sirt üstü yattığı için görmekte zorlanıyordu. Babasının eve taşındıkları ilk gün aldığı, duvarda asılı duran saate takıldı gözleri. Guguklu saat son çırpınışlarını sergilerken bir fısıltıyla;

— Senin zamanın bitti, dedi.